

се отнася по човѣшки съ всички човѣшки сжщества. Видѣхъ и почувствувахъ, колко е добъръ българскитъ народъ, който не се интересува отъ народността и вѣроизповѣданието ми. Макаръ и пленникъ прие ме добре, па ми даде възможность и да живѣя. Отначало мислѣхъ, че ме смѣтатъ за руснякъ, обаче, когато видѣхъ, че властитѣ знаяха моя еврейски произходъ, тѣ ме оставиха да взема участие на нашата пасха и крайно бѣхъ изненаданъ, когато видѣхъ въ Синагогата пленници отъ почти всички армии, врагове на българскитъ народъ. Тукъ имаше евреи изъ Сърбия, Англия, Франция, Ромъния и Гърция и нито единъ не се оплака, а всички се радваха, че сж попаднали въ пленъ при истински хора. И едва въ тоя мигъ разбрахъ защо моитѣ сънародници евреи сж толкова силно привързани къмъ България, и защо помагатъ въ войната съ толкова голѣмо желание, дори до самопожертвование.

Щастливи сж моитѣ сънародници, че живѣятъ между българскитъ народъ. Ако не е тая проклета сждба, която е прокудила родителитѣ ми отъ Русия, азъ бихъ останалъ да живѣя тукъ и всецѣло да отдамъ своитѣ сили — да служа на българскитъ народъ. Но кждето и да бжда, въ добро положение или умиращъ отъ гладъ, азъ винаги ще се моля на Бога да бди надъ България и българскитъ народъ, който остава, най-хуманный и най-добрия между европейскитѣ народи. А това говори, че тоя народъ е ималъ свое минало, има отзивчива душа, умѣе да страда и да е прѣкосилитѣ му, когато е нужно да се защишава отъ своитѣ врагове, и да бжде неустрашимъ въ време на боя. Гордѣя се, че и моитѣ сънародници иматъ окичени гърдитѣ съ Гергьовски кръстове, наравно съ българитѣ и че и тѣ сж изпълнили своя граждански дългъ къмъ земята, въ която сж се родили и сж получили благословението на общия единенъ Богъ, който закриля и моля го да закриля винаги и всѣкога България.

И като козирува напусна Градоначалството съ единъ стражаръ, който го отведе до единъ познатъ търговецъ на Градоначалника, за да го приематъ на работа.

Единъ януарски день, качихъ се на влака и поехъ пжтъ за Пловдивъ. Въ купето бѣше се свилъ, при малко куфарче, прилично облѣченъ господинъ. Въ него познахъ моя съименикъ Даниелъ Самуиловичъ — пленникътъ.

— На кжде, Муромски?

— Ахъ, извинете ме, не ви познахъ. Отивамъ за Цариградъ. Родителитѣ ме чакатъ, та да отпжтуваме при нашия чичо въ Англия, който вече знае нашето тежко положение и иска да ни прибере при себе си. . . Той загубилъ и двамата си сина въ войната срещу нѣмцитѣ. . .

Това ще бжде добра утѣха за него.

— Да. . . жалко, че ние прокуденитѣ ще трѣбва да го утѣшаваме. . . — и сълзи потекоха отъ очитѣ му. Като по-